

Tajemství princezny Talary

Část I.

sepsala Mera Llykith

sal se rok 405 3V a oslavy tisíciletého výročí od založení bretonského království Camlorn byly v plném proudu. Každá ulice, ať už široká či úzká, byla vyzdobena zlatými a fialovými prapory. Některé z nich byly jednoduché a jiné naopak nesly insignie královské rodiny či různých knížectví a vévodství, která byla podřízena samotnému králi. Malá i velká náměstí se rozezněla hudbou a roh každé ulice měl své nové cizokrajné umělce: redgardské zaříkávače hadů, khajiitské akrobaty, nefalšované kejklíře a v neposlední řadě i ty, jejichž okázalé schopnosti byly rovněž úchvatné, byť byly pouhou iluzí.

Pohledy většiny mužských obyvatel Camlornu však byly upřeny na Průvod krasavic. Tisíc mladých a půvabných dívek, jejichž oděv byl směsí okázalosti a vyzývavosti, tančilo dlouhou a širokou hlavní ulicí města, od chrámu Sethiete až ke královskému paláci. Muži strkali jeden do druhého, natahovali krky a vybírali své favoritky. Byly to koneckonců nevěstky, to nebylo žádným tajemstvím, a po průvodu a večerní slavnosti květin budou přístupné i důvěrnějším záležitostem.

Gyna přitahovala pozornost hlavně svou vysokou zaoblenou postavou, kterou jen stěží halily úzké pruhy hedvábí, a vlnitými šedožlutými vlasy, jež zdobily okvětní lístky květin. Dvacet jí bylo už dávno pryč a nepatřila mezi nejmladší konkubíny, ale rozhodně byla jednou z nejžádanějších. Z jejího chování bylo zřejmé, že je na žádostivé pohledy zvyklá, ale pohled na nádherné město ji nemohl nechat netečnou. V porovnání se špinavou čtvrtí v Daggerfallu, kterou nazývala domovem, působil oslavou žijící Camlorn téměř neskutečně. Zároveň se však nemohla ubránit překvapení, jak moc povědomé jí tu všechno připadá, ačkoliv tu nikdy předtím nebyla.

Paní Jyllia, králova dcera, vyjela z bran paláce a téměř vzápětí proklela svou smůlu. Na Průvod krasavic úplně zapomněla. Ulice byly přečpané k prasknutí. Oslavy mohou trvat celé hodiny a ona své staré chůvě Ramke slíbila, že ji navštíví v jejím domě na jihu od města. Na chvíli se zamyslela, aby si vybavila uspořádání městských uliček a naplánovala si zkratku, díky které se vyhne hlavní ulici a průvodu.

Pár minut se opájela svou chytrostí, když se proplétala úzkými a spleťnými vedlejšími uličkami, ale poměrně záhy se dostala k dočasným stavbám, stanům a divadlům, které byly součástí oslavy, a proto musela najít jinou cestu. Zanedlouho se ve městě, kde žila téměř odmalička, úplně ztratila.

Jedním průchodem naštěstí zahlédla hlavní třídu, stále přeplněnou Průvodem krasavic. Doufala, že tady končí, a protože se nechtěla znovu ztratit, navedla svého koně přímo k festivalu. Nevšimla si však krotitele u ústí uličky, a když jeho had zasyčel a roztáhl svou kápi, její oř se lekl a divoce vzepjal se na zadní.

Ženy v průvodu zalapaly po dechu a snažily se ustoupit, ale Jyllia hřebce rychle uklidnila. S rozpaky se pak zahleděla na povyk, který způsobila.

Přijměte mou omluvu, dámy, řekla a napodobila vojenský pozdrav.

To je v pořádku, paní, odpověděla blondýna v hedvábí. "Uvolníme ti cestu co nejdřív."

Jyllia sledovala průvod, který kolem ní procházel. Pohled na tu běhnu pro ni byl jako pohled do zrcadla. Byla stejně stará, vysoká, měla stejné vlasy, oči a dokonce i postavu, ta podoba byla téměř dokonalá. Žena se za ní ohledla a zdálo se, že přemýšlí o tom samém.

A přesně to Gyna dělala. Staré čarodějky, jež občas navštěvovaly Daggerfall, se tu tam zmiňovaly o měňavcích, přízracích, které na sebe braly podobu svých obětí a byly předzvěstí jisté smrti. Ale ani vlastní zkušenost ji kupodivu nijak nevydělala: zařadila ji jen mezi další podivně povědomé prvky tohoto cizího města. A než se průvod dostal k branám paláce, vytratila se jí ta podivná událost z hlavy úplně.

Když na balkón vystoupil král, aby nevěstky pozdravil, začaly se všechny okamžitě hrnout na nádvoří. Po králově boku stál jeho vrchní strážce, který už od pohledu vypadal jako bojový mág. Sám král byl celkem pohledný muž ve středních letech. Nebyl ničím pozoruhodný, ale Gyna na něj přesto hleděla s úžasem. Možná za to mohl ten sen. Ano, tím to bude, viděla ho v tom snu přesně tak jako teď, tyčil se vysoko nad ní a sehnul se, aby ji políbil. A nebyl to jeden z těch vášnivých polibků, které zakusila již dříve, naopak, tenhle byl laskavý a upřímný.

Drahé dámy, zaplnily jste ulice skvostného hlavního města Camlorn svou krásou, zvolal král, čímž přinutil chichotající se a šeptající shromáždění ztichnout. Pyšně se usmál. Tu se jeho oči se setkaly s Gyninými a on jakoby náhle ztratil hlas. Zdálo se, že ti dva na sebe hledí téměř celou věčnost. Teprve pak se Jeho Veličenstvo vzpamatovalo a pokračovalo ve své řeči.

Později, když se ženy začaly rozcházet zpátky do svých stanů, aby se převlékly do kostýmů na večer, přišla za Gynou jedna starší konkubína: "Všimla sis, jak se na tebe král díval? Jestli jsi chytrá, tak budeš ještě před koncem téhle slavnosti novou královskou milenkou."

Viděla jsem už spoustu hladových pohledů, a tenhle mezi ně nepatřil, zasmála se Gyna. "Vsadila bych se, že ve mně viděl někoho jiného, třeba tu holku, která nás málem přejela svým koněm. Byla to nejspíš nějaká jeho příbuzná a asi si myslel, že se schválně oblékla jako kurtizána a připojila se k Průvodu krasavic. Dovedeš si představit ten skandál?"

U stanů je přivítal statný, dobře oděný mladý muž s vysokým čelem a nesmlouvavým pohledem. Představil se jako lord Strale, velvyslanec samotného císaře a jejich hlavní mecenáš. Byl to právě on, kdo je z pověření císaře najal, jako dar králi a celému camlornskému království.

Průvod krasavic je jen předzvěstí večerní slavnosti květin, řekl. Na rozdíl od krále nemusel křičet, aby byl slyšet. Jeho hlas byl silný a na každé slovo dával přesně takový důraz, jaký byl potřeba. "Doufám, že se vaše vystoupení povede a že ospravedlní vysoké výdaje, které jsem obětoval, abych vás sem nahoru přivedl. Tak si s tím oblékáním pospěšte, musíte být na Cavilstyrské skále dříve, než zajde slunce."

Velvyslancovy obavy byly zbytečné. Svlékání a oblékání měly všechny nevěstky profesionálně zvládnuté a na rozdíl od úzkoprsejších žen k tomu nepotřebovaly zas tolik času. Jeho služebný Vyšňořil jim sice nabídl svou pomoc, ale po chvíli zjistil, že nemá skoro co na práci. Jejich kostýmy zářily jednoduchostí - tvořily je jemné a skromné přehozy s otvorem na hlavu. Nebylo zapotřebí ani pásků, a proto roucha po stranách odhalovala svůdné nahé křivky.

Na Cavilstyrskou skálu nakonec nevěstky proměněné v tanečnice dorazily s velkým předstihem. Byl to velký a široký výběžek namířený k moři a pro potřeby slavnosti květin na něm byl připraven obrovský kruh nezapálených pochodní a zakrytých košů. Byl tu dokonce už i dav přihlížejících. Ženy se shromáždily uprostřed kruhu a čekaly na svou chvíli.

Gyna sledovala, jak dav roste, a ani ji nepřekvapilo, když spatřila onu dívku z průvodu, tentokrát v doprovodu velmi staré a malé bělovlasé ženy. Stařena byla rozrušená a ukazovala na ostrovy v moři. Blondýnka zjevně nebyla ve své kůži a očividně nevěděla, co říct. Gyna však byla na zákazník v podobném rozpoložení zvyklá, a proto promluvila první.

Ráda vás opět vidím, paní. Jsem Gyna z Daggerfallu.

Jsem potěšena, že mezi námi nepanuje žádná zlovůle kvůli té politováníhodné události s mým koněm, zasmála se dívka a trochu se uvolnila. "Jsem paní Jyllia Reis, králova dcera."

Vždycky jsem si myslela, že se dcerám králů říká princezny, usmála se Gyna.

To v Camlornu platí jen v případě, jsou-li to dědičky trůnu. Otec však dává přednost mému nevlastnímu mladšímu bratrovci, odpověděla Jyllia. Cítila se jako v mátohách. Bylo to šílené, mluvit s obyčejnou šlapkou o tak choulostivých záležitostech rodinné politiky. "Ale musím se tě zeptat na něco nezvyklého, co s tím poměrně souvisí. Slyšela jsi někdy o princezně Talaře?"

Gyna se na chvíli zamyslela: "To jméno mi přijde trochu povědomé. Měla bych?"

To nevím. Jen mě tak napadlo, že bys je mohla znát, povzdechla si paní Jyllia. "Byla jsi už někdy v Camlornu?"

Jestli ano, byla jsem tehdy hodně malá, řekla Gyna a najednou měla pocit, že může princezně věřit. Něco v Jylliině přátelskosti a vstřícnosti ji hluboce došlo. "Popravdě si toho ze svého dětství před desátým rokem moc nepamatuju. Nejspíš jsem tu byla jako malá holka se svými rodiči, i když už si na ně nevzpomínám. A když o tom tak přemýšlím, tak to tak asi nejspíš bude. Nepamatuju si, že bych tu někdy předtím byla, ale všechno, co jsem tu viděla, město, ty, i král samotný, všechno mi připadá tak... zvláště povědomé."

Paní Jyllia zalapala po dechu a udělala krok zpět. Chytla za ruku stařenu, která si stále něco mumlala, a hleděla k moři. Postarší žena s překvapením pohlédla na Jyllii a pak se otočila ke Gyně. V jejích unavených, napůl slepých očích se zrodilo poznání a z jejích úst vyšlo zachraptění plné překvapení. Gyna také nadskočila. Pokud jí král přišel jako někdo z napůl zapomenutého snu, tak tuhle ženu znala dokonale. Tak dobře a zároveň tak neurčitě, jak jen člověk může znát svého strážného anděla.

Omlouvám se, vykoktala ze sebe paní Jyllia. "Tohle je Ramke, moje chůva z dětství."

To je ona! vykřikla stařena divoce. Roztáhla ruce a pokusila se rozeběhnout, ale Jyllia ji chytla za šaty. Gyna si v tu chvíli přišla zvláště nahá a přitiskla si své roucho blíže k tělu.

Ne, mýlíš se, šeptla paní Jyllia směrem k Ramke a přitom ji pevně držela. "Princezna Talara je mrtvá, to víš moc dobře sama. Neměla jsem tě sem vodit. Odvedu tě zpátky domů." Otočila se ke Gyně zády a její oči se zalily slzy. "Celá camlornská královská rodina byla před dvaceti lety vyvražděna. Můj otec, vévoda z Oloinu, byl králův bratr, a proto zdědil korunu. Omlouvám se, že jsme tě obtěžovali. Dobrou noc."

Gyna hleděla na paní Jyllii a starou chůvu a sledovala, jak obě dvě mizí v davu. Na dlouhé přemýšlení teď však nebylo příliš mnoho času. Slunce pomalu zapadalo a byl čas na slavnost květin. Z temnoty se vynořilo dvanáct mladých mužů jen v bederních rouškách a maskách a zapálili pochodně. V okamžiku, kdy byl oheň zažehnut, se Gyna rozběhla s ostatními tanečnicemi ke košům a vytáhla odtamtud plnou hrst květin a révy.

Ženy nejdříve tancovaly spolu a rozhazovaly okvětní lístky do větru. Poté začala hudba nabírat na hlasitosti a přidal se i dav. Byl to šílený a zároveň krásný chaos. Gyna skákala a vlnila se jako divoká lesní nymfa. Pak ji ale bez varování zezadu chytily tvrdé ruce a strčily ji dopředu.

To, že padá, si nejdříve vůbec neuvědomila. Ve chvíli, kdy jí to došlo, už měla blíže k zemi než k vrcholu třicetimetového útesu. Máchala kolem sebe rukama, až se zachytila za stěnu útesu. Prsty jí sjížděly po kameni a její kůže se trhala, ale nakonec se přece jen dokázala udržet. Chvíli zůstala bez hnutí a těžce oddechovala. A pak začala křičet.

Zvuky hudby a festivalu, které se k ní snášely seshora, však byly příliš hlasité: nikdo ji nemohl slyšet - zvláště, když stěží slyšela sama sebe. Pod ní udeřil příboj. Jestli spadne, poláme si všechny kosti v těle. Zavřela oči a najednou se dostavilo vidění. Stál pod ní muž, velmi moudrý a milosrdný král, usmíval se a svůj pohled upíral nahoru. Malá, zlatovlasá a rozpustilá dívka, její sestřenice a zároveň nejlepší kamarádka pak vyšplhala na kámen vedle ní.

Tajemství pádu spočívá v uvolnění celého těla. S trochou štěstí se pak ani nezraníš, řekla dívka. Gyna kývla a vzpomněla si, kým byla. Osm let temnoty se najednou rozplynulo.

Uvolnila své sevření a jako list se snesla do vody pod sebou.